
20. Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

20. Søndag efter Trinitatis	4
20. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

20. Søndag efter Trinitatis

20. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 20. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 26. oktober 1941

Prædiketekst Matthæus 22,1-14

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P261041-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 31-36)

20. Søndag efter Trinitatis.

Den milde Frelser havde et hæftigt Sind. Han havde egentlig Anlæg i sin Karakter for Herskesyge. At underordne sig, at tjene, at være sagtmodig og ydmyg paa Guds Vej, det var ikke noget, der faldt ham naturligt. Han var jo dog Guds Søn, Herre over dem alle. Han kunde bruge de gaadefulde Kræfter, han altid stillede i Barmhjertighedens og Kærlighedens Tjeneste, til Lemlæstelse og Lammelse af sine Fjender. Han vidste, at de himmelske Hærskarer stod rede til at bruse frem med Sværd og Spyd fra Skyerne, blot han fløjtede ad dem. Men det er kun fortalt een Gang, at han slog med Forbandelse, og da var det ikke et Menneske, men et Figentræ. Kristi Syndfrihed er den, at han, fristet mere end noget andet kvindefødt, bestandig afviste Fristelsen.

For visselig blev han fristet. I sin pureste Ungdom maatte han fly ud i Ørkenen og faste i Ugevis for at tumle de genstridige Tanker. Gør Stene til Brød, kast dig ud fra Templets Tinde, bliv Jordens Diktator, saadan tumlede det i hans Sind. Den økonomiske Revolutionsmand, Religionsstifteren, Verdenserobreren, Glimt i Glimt skød de frem for

hans indre Øje i Straaleglans. Men han sagde Nej og Nej og Nej. Han var steget ned fra Almagts Sæde for at vise Menneskeheden Guds Vej, der er forskellig fra alt Kød og Blods. Vi vil prøve os frem, vi vil være Nr. 1, vi vil herske, over vor Familie, vort Sogn, vort Land, vor Verdensdel, vor Klode; hele Jordens Lov er Magt, vundet ved Sejr og Vold. Guds Vej det er som Esset i Solonolo i Whist, da det pludselig stiger ned fra sit Sæde over dem alle til at være det ydmygeste af alle 13 Kort. Jesus det er Gud selv, der gør sig til det ringeste af alle Mennesker, ikke blot en fattig Haandværkssvend paa Valsen fra en Smaastad i den ynkeligste af alle Storrigets Provinser, nej, længere ned endnu til Forbryderens Død paa Korset. Kun saadan var Fremgangsmaaden for at brænde det ind i Jordens Sind, at Guds Vej er den modsatte af alle Jordens Veje, at Gud er den, der vil tjene, og kun ved at tjene kan vi høre Gud til. Aah, hvor det faldt Jesus haardt at gennemføre denne Tro. Endnu de sidste Sekunder før Døden krummer han sig i Støvet og tigger: Er det muligt, saa tag denne Kalk fra mig. Men det var ikke muligt, og saa var han ogsaa Mand for at drikke Kalken. Hvilken overmenneskelig Kamp maa den Mand ikke have ført med sig selv. Det er nok ikke helt med Urette, at Trosbekendelsen om hans Liv fra Fødsel indtil Pontius Pilatus kun har det ene Ord: pint.

Men er der ofret saa meget fra Guds Side paa vor Frelse, saa maa vi ogsaa forstaa, at det er Alvor. Jesu Værk det er en Guds Gave til os, men ikke en Gave, som vi kan modtage eller lade være at modtage, vi er lige gode Venner for det. Gud forbander os ikke, hvis vi vender den Ryggen, men det fører Forbandelsen med sig at gøre det. Naa, skal vi nu til at have en Tordentale igen? Maaske tror De, mine Damer og Herrer, at vi holder Tordentaler for vor Fornøjelses Skyld? Ja, det tror De. Nuvel, saa lader vi være. Saa lader vi Mennesker tage de sidste 3 Skridt ud over Afgrundens Rand, uden at skribe til dem: "Ser I dog ikke! stands! stands!" Forbrydere vilde vi være, om vi vidste Besked og af Magelighed og Elskværdighed tav. Forbrydere er de rundt omkring i Landene, der for at holde sig gode Venner med de dorske Instinkter i deres Folk har ladet Folkene sove sig ind i deres Undergang og Forbandelse. En Mand her i Danmark plystrede til mig engang, at det var Synd for de unge, at de skulde bruge et helt Aar af deres Ungdom til Militærtjenesten. Nu ved han maaske, at det er Synd, blodig Synd mod de Unge at sende dem ud i den krasseste af al Alvor uden at have gjort dem skikket til at møde den.

Derfor var det godt, at den milde Frelser havde det hæftige Sind. Var der Fristelse i det, saa var der ogsaa Styrke i det. Det gav ham det Mod og de Ord, der var nødvendige, for at den fulde Alvor kunde afmales for Folket. Men de vilde ikke agte, og saa gik det da bogstaveligt, som han havde sagt dem, at fremmede Hære faldt over dem og slog dem ihjel og afbrændte deres Stad.

Stemmer nu saadant med Guds Kærlighed?

Jeg er ikke saa klog paa Kærlighed, at jeg ved, hvad der stemmer med den højeste Kærlighed af alle. Jeg ved bare, det er rigtigt, saadan sker det. Saadan skete det dengang, og saadan er det sket Gang paa Gang siden. Naar selve Livets Tale ringeagtes, saa rykker Døden frygteligt frem. Hvis kristne Præster af forloren Humanisme og af spidsborgerlig Elskværdighed fortier denne Sandhed, da bærer de et frygteligt Ansvar for at vildlede Menigheden. Og de Medlemmer af den, der har hygget sig sammen med dem, fordi de var saa rare, saa behagelige at komme til Rette med, vil forbande dem den Dag, Virkeligheden slaar deres Desserttallerkener fra dem og byder dem sin egen grovsaltede Kost.

— — —

Himmeriges Rige lignes ved en Konge, der gjorde Bryllup for sin Søn. Saadan begynder Historien, og den ender med — ud i Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. Jo, Vorherres Historie omspænder mere end Livet; der er Evighed i den. Det er Bryllup, vi er inviteret til, lad os aldrig glemme det. Oh, der er Folk, der tror, at Kristendom er Surhed og Forsigtighed; man maa holde sig fra Spiritus og Kortspil og Dans og Komædie og Sport; man skal læse i Bibelen og gaa til Møder og Kirke, holde Andagt og ellers være flittig med sit Arbejde. Ak, var det saa simpelt! Det behøvede Gud ikke at være gaaet de 10.000 Trappetrin ned fra sin Himmel til Jordandalen, som ligger 200 m under Havets Overflade, for at lære Mennesker. Dertil slog Farisæerne rigeligt til. Nej, Kristendommen er Livsudfoldelsens Religion. Den arbejder overhovedet ikke med: Du maa ikke, du maa ikke. Den siger: deltag i alt det der med Gud inde i dit Hjerte! Den siger: Gud vil lære dig, hvordan du kan uddrage Velsignelse af alle de Ting, der hører Livet til. Den sande kristne Ungdom er ikke den sky og mørke og indelukkede. Det er den friske, frie og aabne. Om ham, der sad og skulede ved Festen uden Bryllupsklædningen paa, hed det forfærdende: “Ud i Mørket med ham! han hører til, hvor der er Graad og Trods.” Der er intet vundet ved at sky de og de Omraader i Livet. Intetsomhelst. I det fejreste Kapitel i Det nye Testamente (og hvad man ellers synes om Paulus, — naar man har læst det, maa man elske ham; en Mand, der kan digte saadan, kan ikke være helt til Rotterne), i det første Korinthiebrevs 13 Kapitel svinger Herrens store Apostel sig op til at vide, at baade Forstand og Fantasi, Karakter og — ja,

minsandten siger han ogsaa: Tro, det duer altsammen til Vandsbæk, hvis der ikke tillige er Kærlighed. “Læg dit Hjerte i Jorden, og det voxer sig ind i Himlen”, var et Ord, Johs. Poulsen elskede, et hedensk Ord med Kristendom i.

Vi har hørt Jesu svidende Lynildstaler mod den Verden, der ikke af ham vilde lære Tjenersind, lære Kærlighed. Historien har understreget hans Ord med Millioners Blod. Hvornaar vil det gaa op for Menneskeheden, at uden for ham er der kun Fortabelse? Hvornaar vil Folkeslagene og Racerne tage mod hans Indbydelse til Kongesønnens Bryllup, da Jorden skal staa rødmende som ung Brud ved hans Side, — da Verdens Slagmarker er forvandlet til Skove, hvor gule og hvide og sorte sammen kan holde Løvsalsfest?